

не заслужава да живее. Аз не мога да остана при вас, нито искам да се върна с позор на чело при Сина на Тангра...

С маймунска ловкост монголецът грабна ножа, който висеше над бедрото на един от блъстителите. Освободената му десница ^{бързо} трепереше от радост. С бързината на мълнията той заби желязото в гърдите си и се струполи пред нозете на царя.

Всички наскачаха ужасени. Впериха безмълвно взор към тялото на азиатца, който не бе могъл да понесе срама на пленяването.

- С такива вождове монголите могат наистина да завоеват целия свят... - каза замислено Йоан Асен.

На следния ден абат Витлеем, придружен от няколко духовници, замина за далечния Каракорум, да отнесе дарове на Великия хан и да проучи тамошните люде и обичаите им.

Това лято дворът забави много заминаването си за Царева ливада, поради приемите и изпращанията на латински гости. Бяха настъпили страшни горещини и всеки, който можеше, бягаше навън от душните градски стени, по летни къщи, жрънки, бостани и горски капуни.

Елена видимо вехнеше и слабеше. Времето не бе облекчило тъгата ѝ. Напротив. От ден на ден тя побледняваше като цвете, на което са отнели въздуха и слънцето. Анна наблюдаваше с бдяща тревога дъщеря си и прекарваше нощите без сън, когато чуеше детето си да казва:

- Как ще бъде това? Татко Асен и татко Ватаци да се срещнат на бранното поле... Като врагове, като смъртни неприятели... И Теодор ще бъде с баща си...

Два дни преди да заминат, Анна и жените ѝ отидоха да приготвят раклите в стаята на килимите и завесите, за да приберат скъпите ~~златотъкани и копринени~~ ^{мокани} платове, да не бъдат повредени от